

A Fővárosi Ítéletábra a **felperes jogi képviselője** (fél címe 2, ügyintéző: **felperes jogi képviselőjének neve**) által képviselt **felperes** (II.rendű felperes címe fszt. 7.) I. rendű és II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe fszt. 7.) II. rendű felpereseknek, a **alperes jogi képviselője** (**alperes jogi képviselőjének címe**) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe II/6.) I. rendű és II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe III/4.) II. rendű alperes ellen szerződés hatálytalanságának megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2016. január 18. napján kelt 20.P.23.690/2015/12. számú ítélete ellen a felperesek részéről 13. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Egyetemlegesen kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg az alpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 15 nap alatt 200.000 (kétszázezer) forint + ÁFA mértékű másodfokú perköltséget, továbbá térítsenek meg az államnak - külön felhívásra - 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperesek keresetükben kérték, hogy az I. rendű alperes mint kölcsönadó, valamint a II. rendű felperes mint adós és az I. rendű felperes mint adóstárs között 2008. december 16. napján létrejött kölcsönszerződés és annak biztosítására létrejött jelzálogszerződés hatálytalan, mivel az I. rendű alperes részükre kölcsönt nem szolgáltatott. Kérték továbbá annak megállapítását is, hogy az alperesek között 2011. november 15. napján létrejött megállapodás a követelés megvásárlásáról és engedményezéséről szóló szerződés alapján a felperesek szolgáltatás teljesítésére, a kölcsön visszafizetésére nem kötelesek, a II. rendű alperes visszakövetelési joga nem nyílt meg, ellenszolgáltatással a II. rendű alperes részére nem tartoznak. Másodlagosan annak megállapítását kérték, hogy a kölcsönszerződés annak megkötésének időpontjára visszamenőleges hatállyal a kölcsön szolgáltatása nélkül megszűnt, köztük és az I. rendű alperes között elszámolási kötelezettség a szerződésből nem keletkezett.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította és döntött a perköltség viselése tárgyában is. Az elsőfokú bíróság megvizsgálva a megállapítási keresetnek a Pp. 123. §-ában írt feltételeit arra a következtetésre jutott, hogy a perbeli esetben azok hiányoznak, ugyanis a

felperesek jogainak megóvása érdekében a jelen megállapítási kereset benyújtása szükségtelen volt, mivel a Fővárosi Törvényszék előtt 26.P.21.939/2012. szám alatt folyamatban lévő, a jelen per felperesei ellen a II. rendű alperes által indított kölcsön visszafizetése iránt indult perben az ellenük előterjesztett keresettel szemben érdemi védekezésként hivatkozhatnak a perbeli szerződések hatálytalanságára. A bíróság megállapította azt is, hogy a Ptk. 329. § (3) bekezdése értelmében abban a perben a már perben álló személyeken kívül - figyelemmel a felperesek módosított keresetére - további személyek perben állása nem merül fel, így nincs akadálya, hogy abban az ügyben kifogást vagy viszontkeresetet terjesszenek elő a szerződések hatálytalansága vonatkozásában.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek éltek fellebbezéssel, melyben elsődlegesen a kiegészített kereseti kérelmükkel egyező döntés meghozatalát kérték, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozták a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján. Fellebbezésük sikertelensége esetén kérték az alperesek jogi képviselője munkadíjának lényeges mérséklését, mivel az elsőfokú bíróság által megállapított 635.000 forint bruttó összeg nem áll arányban az elvégzett ügyvédi tevékenységgel, ugyanis a jogvita egy tárgyaláson elbírásra került, a jogi képviselő egy beadványt készített, továbbá a határozat kihirdetése 12 perc időtartamot vett igénybe. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 123. §-ában, a 213. § (1) bekezdésében, a 3. § (2)-(5) bekezdésében, a 164. § (1) bekezdésében, továbbá a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2)-(6) bekezdésében foglaltakat. Előadták, hogy az elsőfokú bíróság a 26.P. 21.939/2012. szám alatti perben 37. sorszám alatt tájékoztatást adott arról, hogy a jelen per alperesei közötti engedményezési szerződés érvénytelensége, hatálytalansága, a szolgáltatás létre nem jöttének megállapítása a kölcsön visszafizetése iránt folyamatban levő perben nem vizsgálható. A jelen perben bizonyították, hogy a kölcsönszerződés alapján a kölcsön szolgáltatása nem történt meg, az I. rendű alperes nem nyújtott 21.600.000 forint kölcsönt a részükre. Ezen tényt ő maga is elismerte a kölcsön megfizetése iránti perben tett tanúvallomásában. Az I. rendű felperes a velük kötött kölcsönszerződésben írt, de ténylegesen létre nem jött követelést engedményezte, illetve „eladta” a II. rendű alperes részére. A Fővárosi Bíróság előtt 26.P.21.939/2012. szám alatt előterjesztett keresetében a II. rendű alperes az engedményezési szerződés alapján kívánja nem létező követelését velük szemben érvényesíteni. A kölcsön megfizetése iránt indított perben az I. rendű alperestől teljesítést nem követelhetnek, mivel nem peres fél a másik perben, továbbá az engedményezési szerződésből eredően a II. rendű alperestől sem. Álláspontjuk szerint jelen perben jogaik megóvása indokolt, teljesítést nem követelhetnek, szerintük a megállapítási kereset mindkét konjunktív feltétele fennáll. Tévesnek tartották az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását, miszerint a kölcsön megfizetése iránt indított perben hivatkozhattak volna a szerződések hatálytalanságára, ugyanis abban a perben nem vizsgálható sem a kölcsönszerződés, sem az engedményezési szerződés.

Az alperesek az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival egyetért.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 123. §-ában írt konjunktív feltételek fennálltát illetően helyesen jutott arra a következtetésre, hogy azok a perbeli esetben hiányoznak. A felperesek keresetükben állították, hogy az I. rendű alperestől nem kaptak kölcsönt, így nem nyílt meg a visszafizetési kötelezettségük. Erre a Ptk. 329. § (3) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék előtt indult 26.P.21.939/2012. számú perben az engedménnyel szemben ellenkérelmükben aggálytalanul hivatkozhattak. A felperesek állították azt is, hogy az engedményezési szerződés is érvénytelen, mert nem volt az I. rendű alperesnek engedményezhető követelése. Ezen kifogás is érvényesíthető lett volna a kölcsön

visszafizetése iránt indított eljárásban, ugyanis a Ptk. 234. § (1) bekezdése értelmében a semmisség megállapításához külön eljárásra nincs szükség, a semmisség megállapításához ezért az I. rendű alperes perben állása nem volt elengedhetetlen követelmény.

Nem vitás, hogy az elsőfokú bíróság a kölcsön visszafizetése iránt indított perben a 37. számú végzésével felhívta a jelen per felpereseit, hogy legkésőbb a következő tárgyalás hatánapjáig hitelt érdemlően igazolják, hogy az engedményezési szerződés érvénytelensége iránt pert indítottak; „ennek hiányában a bíróság a perben akként jár el, hogy az érvénytelenség iránt peres eljárás nem került megindításra”. Ezen felhívást követően a felperesek nem voltak kötelesek a jelen per kezdeményezésére, választhatták volna azt is, hogy a Ptk. 329. § (3) bekezdése alapján a jelen keresetlevélben megjelölt érveiket ellenkérelemként, illetve kifogásként fenntartják, amennyiben pedig azt az elsőfokú bíróság ítélete meghozatalánál nem veszi figyelembe, illetve ha számukra kedvezőtlen döntést hoz, az ítélet ellen fellebbezéssel élhetnek volna. Mindezekre figyelemmel helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a keresetet elutasította.

A felperesek fellebbezésükben kérték a terhükre megállapított perköltség összegének mérséklését is. Az elsőfokú bíróság az alperesek jogi képviselőjének munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének alkalmazásával mérlegelési jogkörében eljárva határozta meg 500.000 forint + Áfa összegben. A rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja alapján számított ügyvédi munkadíj 1.496.000 forint + Áfa mértékű lenne. A (6) bekezdés lehetőséget ad a bíróságnak az így megállapított munkadíj mérséklésére, melyet az elsőfokú bíróság a jogi képviselő által elvégzett munkára figyelemmel a jogszabály szerint megállapítható munkadíj 1/3-ára csökkentett. Hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy az ügyvédi munkadíj megállapításánál nem csupán a ténylegesen kifejtett munka vehető figyelembe, nem téveszthető szem elől a per tárgyának értéke sem, ugyanis például a jogi képviselő kártérítési felelősségének mértéke az adott ügyben megállapítható pertárgy értékének függvénye.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperesek fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján egyetemlegesen kötelesek megfizetni az alperesek másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, melyet a fenti szempontok alapján az ítéltábla 200.000 forint + Áfa összegben határozott meg.

A felperesek illetékfeljegyzési jogban részesültek, ezért a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelesek a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket megfizetni az állam javára külön felhívásra.

Budapest, 2016. október 18.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Palotás Gergely s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: